KÄLLSKATTEN

Fyllnadsinbetalning av skatt genom bank har ej ansetts behörigen fullgjord.

En person — nedan benämnd A — hade i god tid före den 30 april 1958 eller den 22 samma månad till en affärsbank inbetalat 6.316 kr som fyllnadsbetalning av prel. skatt för år 1957 i och för undvikande av ränta å kvarstående skatt. Av misstag hade banken inlevererat beloppet till skatteavdelningen vid postkontoret i vederbörande residensstad först i samband med den ordinarie uppbördsterminen i maj samma år. Den försenade fyllnadsinbetalningen hade icke berott på någon åtgärd från A:s sida utan vore en följd av ett förbiseende av en penninginrättning, med vilken Kungl. Maj:t träffat avtal om uppbörd av skatt.

Med anledning av vad sålunda förekommit hemställde A hos vederbörande länsstyrelse om befrielse från skyldighet att erlägga den ränta å kvarstående skatt, som komme att debiteras honom, utgörande 486 kronor.

Enligt av banken utfärdat intyg hade det inbetalade beloppet 6.316 kr av banken icke blivit inlevererat förrän den 16 maj samma år tillsammans med övriga under denna skatteperiod inbetalda belopp.

Vederbörande kronokamrerare vitsordade i avgiven förklaring de av A lämnade faktiska upgifterna om förhållandena i ärendet samt yttrade vidare bl a följande. Befrielse från ränta kunde jämlikt 85 § 2 mom. UF medgivas, om den kvarstående skatten berodde av förhållanden, varöver den skattskyldige icke skäligen kunnat råda. Vissa exempel härå lämnades i anvisningarna till UF. För sin del funne kronokamreraren det tveksamt, om ifrågavarande bestämmelser kunde åberopas i fall som det förevarande, då väl icke den skattskyldige men bankinrättningen gjort sig skyldig till försummelse, som medfört i ränteberäkningsavseende försenad skatteinbetalning.

Genom resolution den 7 nov. 1958 yttrade länsstyrelsen i huvudsak följande. Jämlikt bestämmelserna i 27 § 3 mom. UF skulle vid bedömande av, om och med vilket belopp ränta å kvarstående skatt skulle utgå, i den preliminära skatten icke inräknas sådan skatt, som erlagts efter

---

underlåtenhet, vore ej heller av sådan säregen beskaffenhet att, därest A gjort framställning därom, TI med stöd av föreskrifterna i 34 § 2 mom. TF skulle funnit skäl medgiva honom anstånd med deklarationens avlämnande. Med hänsyn till den avsevärda tid, som förflutit mellan tidpunkt, då deklarationen rätteligen skolat avlämnas, och den, då deklarationen avlämnats, ansåge TI skäl ej föreligga för jämkning av det åsatta vitet.

Genom utslag den 26 sept. 1959 fann KR ej skäl göra ändring i länsstyrelsens resolution.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-22 14:20:57

den 30 april året näst efter inkomståret. Av A anförda skäl vore icke av beskaffenhet att kunna medföra befrielse med stöd av 85 § 2 mom. UF. Länsstyrelsen funne förty framställningen icke kunna bifallas.

Häröver besvärade sig A hos KR. Med fullföljande av sin förenämnda talan yttrade A bl a följande. A — som genom debetsedel å slutlig skatt enligt 1958 års taxering påförts ränta å kvarstående skatt med 486 kr — kunde icke dela länsstyrelsens upfattning därom att de av honom anförda skälen icke vore av beskaffenhet att kunna medföra befrielse från skyldighet att gälda ränta. Enligt 27 § 3 mom. UF skulle vid bedömande av, om och med vilket belopp ränta å kvarstående skatt skulle utgå i den preliminära skatten icke inräknas preliminär skatt, som vore att anse som fyllnadsinbetalning, därest sådan skatt erlagts efter den 30 april året näst efter inkomståret. I förevarande fall hade A före den 30 april 1958 erlagt skattebelopp, avseende fyllnadsinbetalning för preliminär skatt för inkomståret 1957, till penninginrättning, som enligt avtal med Kungl. Maj :t ägde uppbära skatt och som getemot statsverket svarade för skatteuppbörd, som inrättningen handhaft. Vid sådant förhållande torde man få anse, att A inom föreskriven tid erlagt fyllnadsinbetalningen. Skulle KR likväl anse, att fyllnadsinbetalning, då inbetalningen icke inkommit till postanstalt förrän efter den 30 april 1958, icke erlagts inom föreskriven tid, borde i vart fall A jämlikt 85 § 2 mom. UF befrias från skyldighet att gälda ränta, enär den omständigheten, att skattebeloppet icke inbetalats på föreskrivet sätt, berott av förhållande, varöver han icke skäligen kunnat råda.

I avgiven förklaring anförde kronokamreraren bl a följande. Med hänsyn till omständigheterna kunde det väl förefalla hårt, att här icke tillämpa den i 85 § 2 mom. UF givna bestämmelsen om räntebefrielse. Å andra sidan syntes bestämmelsen och anvisningarna härtill icke enligt ordalagen klart tillämpliga i förevarande fall. Förutsättningarna härför skulle vara, att den kvarstående skatten berott av förhållande, varöver den skattskyldige icke skäligen kunnat råda. Huruvida detta i en given situation kunde anses vara fallet, vore en ren bedömningsfråga. Ansåge man att den skattskyldige gjort vad som rimligen kunnat av honom fordras genom att — som i förevarande fall — överlämna betalningsuppdraget till bank, med vilken Kungl. Maj :t träffat avtal, borde bestämmelsen om räntebefrielse kunna tillämpas. Ansåge man åter, att den skattskyldige bort förvissa sig om att banken till följd av avtalet varit behörig mottaga även fyllnadsbetalningar eller att banken till behörig mottagare vidarebefodrat beloppet före ingången av maj månad, torde fog för räntebefrielse ej föreligga. Goda skäl talade för sistnämnda uppfattning, i följd varav länsstyrelsens beslut kunde anses befogat. I besvären hade anförts i första hand, att räntebefrielse borde medgivas på den grund, att A inom föreskriven tid erlagt fyllnadsbetalningen genom att han fullgjort densamma till penninginrättning, som enligt avtal med Kungl. Maj :t ägde uppbära skatt. Av bestämmelserna i UF (52 § och ff) måste anses framgå, att bankernas medverkan begränsas till det reguljära uppbördsförfarandet och att fyllnadsbetalning icke kunde anses behörigen fullgjord till bank.

I yttrande över besvären hemställde länsstyrelsen, att desamma måtte av KR lämnas utan bifall, samt anförde i anslut-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-22 14:20:57

ning härtill i huvudsak följande. Av 53 § 1 mom. UF framginge att hos penninginrättning, med vilken Kungl. Maj :t träffat avtal om uppbörd av skatt, skulle inbetalas endast debiterad skatt samt sådan prel. A-skatt, som av arbetsgivare innehållits med ledning av debetsedel. Prel. A-skatt, som arbetstagare erlade utöver vad som innehållits genom skatteavdrag å hans lön, eller prel. B-skatt, som skattskyldig utöver debiterat belopp inbetalade efter utgången av den sista uppbördsterminen under uppbördsåret (s k fyllnadsinbetalning), skulle enligt 56 § 2 mom. a) UF inbetalas eller medelst girering överföras till centrala skattekontot. Enligt länsstyrelsens mening omfattade penninginrättnings medverkan vid uppbörd av skatt icke mottagandet av fyllnadsinbetalning, vilken därför icke kunde anses behörigen fullgjord i och med att beloppet överlämnats till en sådan inrättning. A hade bort förvissa sig om att banken inom föreskriven tid till centrala skattekontot vidarebefordrat beloppet. Den kvarstående skatten kunde förty icke anses vara en följd av förhållande, varöver A icke skäligen kunnat råda. Med hänsyn härtill hade länsstyrelsen funnit sig icke kunna med stöd av föreskrifterna i 85 § 2 mom. UF medgiva den sökta befrielsen.

Genom utslag den 11 dec. 1959 yttrade KR att, enär av A åberopade omständigheter icke vore av beskaffenhet att kunna medföra befrielse från skyldighet att erlägga ifrågavarande ränta, funne KR icke skäl att göra ändring i länsstyrelsens resolution.

Nedsättning av restavgift.

En person, nedan benämnd Y, hade — då han under 1958 på femte uppbördsterminens sista dag ämnat inbetala skatt för hos honom anställd personal — utrönt, att han icke haft tillräckligt med medel innestående på sitt postgirokonto för girering av skatten, och hade därvid såväl post som banker varit stängda för dagen. Först följande dag hade Y därför å vederbörligt postgirokonto kunnat insätta det ifrågavarande skattebeloppet.

Med anledning härav anmanades Y att å det för sent erlagda beloppet gälda restavgift med 147 kronor.

Hos vederbörande länsstyrelse gjorde Y härefter framställning om att bliva befriad från ifrågavarande avgift.

Genom resolution den 25 febr. 1959 fann länsstyrelsen med tillämpning av 58 § 2 mom. UF skäligt bifalla framställningen i så måtto, att restavgiften nedsattes till 100 kronor.

Häröver besvärade sig Y hos KR under fullföljande av sin förenämnda talan.

I avgivet yttrande över besvären hemställde länsstyrelsen — under åberopande av riksräkenskapsverkets skrivelse den 24 jan. 1955 till länsstyrelserna med föreskrifter i fråga om befrielse från skyldighet att erlägga restavgift — om avslag å besvären.

Genom utslag den 25 nov. 1959 fann KR med avseende å vad i målet förekommit skäligt på det sätt ändra länsstyrelsens resolution, att ifrågavarande restavgift nedsattes till 37 kronor, motsvarande ungefär en procent av det för sent erlagda skattebeloppet.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-22 14:20:57